

49. Kotsis István

Örökségünk

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 49 Kotsis István – Örökségünk

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

Az a kifejezés - örökség - a legtöbb emberben kellemes érzést kelt, kivéve persze, amikor átkos örökségről van szó. Mivelhogy ilyen is van. Bizonyágtételemben szükségszerűen erre is ki kell majd térnem.

A hangsúly azonban nem ezen van, hanem a keresztyén örökségen, amit ingyen kegyelemből Isten ajándékoz azoknak, akik az Ő Fiában, mint személyes Megváltójukban hisznek.

Ahol van örökség, ott természetesen van örökhagyó és van örökös. Mielőtt tehát a keresztyén örökségről beszélünk, előbb értelemszerűen szólnom kell az **örökhagyóról**, aki nem más, mint maga a Szentháromság Isten, aztán az **örökösről** és végül az **örökségről**.

1. Az örökhagyó

Az lehet örökhagyó, akinek az, amit örökségként tovább akar adni, a tulajdona. Akinek nincs birtokában semmi, nem lehet örökhagyó, nem adhat utódainak örökségként semmit. Mindenki csak azt és annyit hagyhat örökségként szeretteire, amit és amennyit a jog szerint magáénak mondhat. A bibliai kijelentés és hitünk szerint minden, amit örökségként kapunk az Úrtól az övé. Enyém a föld és annak teljessége - mondja az Ige. Egyedül Ő az, Aki soha senkitől nem kért semmit, sőt Ő adott mindennek életet. Mindent Ő teremtett saját erejével, a láthatót és a láthatatlan világot. "Azokat, amelyek nincsenek, Ő szólítja elő, mint meglevőket" (Róma 4:17). A zsoltáros imént idézett vallomását (Zsolt 24:1) a Szentírás számos helyen más-más formában megerősíti. Istennek ez a mindenre kiterjedő tulajdona igen erőteljesen és szemléletesen jut kifejezésre Izráelnek adott két utasításában.

Az egyik **a tized**. E fizetési "kötelezettség-gel" Istennek ez a tulajdonjoga nyer megerősítést. A tizedfizetésnek nem az az Isten szerinti értelmezése, ahogy egyesek gondolják, hogy egész jövedelmem 1/10-e az Úré, 9/10-e pedig az enyém, hanem ellenkezőleg: az 1/10 megfizetése nyilvános elismerése annak, hogy egész jövedelmem az Övé, minden Őt illeti meg, amiből Ő csak 1/10-et kér országa céljaira, a többit meghagyja megélhetésemre.

A másik az ún. "kürtölés esztendejéről", **az 50. esztendőről szóló rendelkezés**. (III.Mózes25:13-17,23-24) Nem a föld tulajdonjogát adták el akkor az izraeliták egymásnak, mert az eladhatatlan, mivel az Úré volt. Csak a termő esztendők száma szerint várható haszon lehetett az alku tárgya. Az a tény, hogy Istennek ez az akarata, mindenre vonatkozó tulajdonjogának elismerése a gyakorlati életben a választott nép körén belül is feledésbe merült, nem jelenti azt, hogy Isten az Őt megillető tulajdonjogáról lemondott volna, vagy hogy ebben bármilyen változás állott volna be. Az ember engedetlensége Isten tulajdonjogát a legcsekélyebb mértékben sem csorbíthatja. - Az örökhagyó tehát Isten, mert egyedül Ő mondhat mindent a sajátjának, egyedül Ő mindennek a tulajdonosa.

2. Az örökös

Ha beszélünk, akkor talán kicsit szokatlan módon különbséget kell tennünk Isten elsődleges és másodlagos örökösei, vagy ha biblikusabbnak tűnik: Isten természetes és örökbefogadott örökösei között. Az Írás szerint **Istennek elsődleges, azaz természetes örököse Jézus Krisztus**, az Ő egyszülött, szerelmes Fia. A gonosz szőlőmunkásokról szóló példázatban, amikor a munkások meglátták a fiút, ezt mondták egymásnak: **"Ez az örökös; jertek öljük meg őt és foglaljuk el az ő örökségét"** (Mt 21:38) Ugyanezt erősíti meg a Szentlélek Pál apostol szavaival: **"Atyámfiai! Ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testamentumát senki erőtlenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. Az ígéret pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: és a magvagnak, mint sokról, hanem mint egyről: és a te magodnak, aki a Krisztus."** (Gal 3:15-17.) A Zsidókhhoz írt levél szerzője pedig mielőtt bármi közelebbit mondana az Úr Jézusról, az 1. rész 2. versében ezt írja Róla: **"Akit tett mindennek örökösévé."** Mivel mindennek előtt így állítja elénk Jézus Krisztust, nyilván ezt tartja legfontosabbnak közölni Róla. Mindennél előbbrevalónak tekinti úgy bemutatni Őt a levél olvasóinak, hogy Akiről ő hosszú fejezeteken keresztül értekezik, Az a mindenható Isten teljes tulajdonának természet szerint az egyedüli örököse. Az angyalok, a szentek e tekintetben nyomába sem léphetnek, mivel **"annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál."** (Zsid.1:4) Az angyalok "csak" szolgáló lelkek **"elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az idvességet"** (Zsid.1:14), Jézus Krisztus viszont, mint természet szerinti örökös meg is szerezte azt váltságával szerettei számára. Ő azonban ezt a mindennél dicsőségesebb mennyei státust nem akarta megtartani magának, hanem kész volt megosztani velünk. Ha meg akarta volna tartani magának, nem jött volna közénk, nem született volna emberré, nem vette volna magára bűneinket és nem vitte volna fel azokat az átok és gyalázat fájára.

Az örökségnek erről a megosztásáról, részben átruházásáról szól a Biblia két testámentuma. E szó-nak két jelentése van. Az egyik közismertebb: **szövetség**, - a másik kevésbé ismert: **végrendelet**. Köztudott, hogy az örökséghez általában szükség van végrendeletre. Amikor atyáink évszázadokkal ezelőtt halni készültek, így szóltak valamelyik fiatalabb családtaghoz: hozz ide pennát és tentát, hadd írom meg a testámentumomat. Ám a végrendelet érvényességéhez szükséges a végrendelkező halála is! "Ahol végrendelet van - mondja az Írás - szükséges, hogy a végrendelkező halála bekövetkezzék, mivel a végren-delet a holtak után jogerős, különben, ha él a végren-delkező éppen nem érvényes" (Zsid 9:16-17). A latin Biblia ezeken a helyeken a "testamentum," szót használja! Jézus Krisztus, Isten Fia épp azért halt meg, hogy a hivatottak, az általa örökbefogadott örökösök elnyerjék az örökkévaló örökség ígértét (Zsid.9:15/b). A mennyei örökség részben így ruház-tatott át ránk. A mi Urunknak semmi sem szerez nagyobb örömet, mint az, ha az Őt szeretőknek valami valóságosat adhat örökül (Péld.8:21).

Rólunk, magunkról, **a másodlagos örökösökről** elsősorban is azt kell elmondani, hogy eredetileg mi is egy **átkos örökséggel, a bűnnel** és a bűnben jöttünk a világra. Soha nem felejtjük el, hogy Istennek a természet szerinti örököse Jézus Krisztus tett minket, - természet szerint a bűn örökösait - Isten örököséivé és önmaga örökös társaivá. Aki ezt megváltott ember létére valaha is szem elől téveszti, arra áll az ige, amit az apostol ugyan más összefüggésben mond, hogy ti. "vak, rövidlátó, elfelejtkezvén régi bűneiből való megtisztulásról" (II.Pét.1:9/b). Természetesen rendkívül felemelő és örök hálára készítő az a mód, ahogy Isten szívünkben **a bűn átkos örökségét az idvesség örökségével felváltotta.**

Ahhoz, hogy a bűn bűnné, ennek öröksége pedig átkos örökséggé váljon, **életbe kellett lépnie Isten szent törvényének**, mivel törvény nélkül holt a bűn. Ahol nincs törvény, ott törvény ellen való cselekedet, azaz bűn sincsen. Isten törvénye nélkül senki sem ismeri el, hogy a bűn örökségén átok ül és a bűn örökösei a kárhozat rabjai. Mivel Isten szent törvényének az Ő háztartásában ez az elsődleges szerepe, ezért nyilvánvaló, hogy az élet ígérete nem a törvény, hanem a hit igazsága által adatott. Erről bőven beszél Pál apostol a Római levél 4. és a Galata levél 3. részében. A **"törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett"**, hogy hitből igazuljunk meg. Isten törvénye és a hit, mint az ő kegyelmi ajándéka így kiegészítik egymást és teszik az Úr váltságát számunkra valóságossá, minket pedig az élet örököseivé. Aki tehát törvény által akar Isten örököse lenni, mindig a bűn szolgája marad és mint ilyen soha nem örököli a szabad nő fiával (Gal.4:30). Ha azonban valóban Krisztusé vagy, ígéret szerint örökös lettél (Gal. 3:29).

A mennyei örökség szempontjából minden újjászületett ember élete három - egymástól világosan megkülönböztethető - korra oszlik.

Az első a **kiskorúság ideje**, amikor életünk semmiben nem különbözik a szolgákétól (Gal 4:1-3); noha ekkor mi még semmit nem tudunk szerető Urunkról, Ő már akkor is úgy tekintett ránk, mint örökös társaira: "Krisztus, mikor még erőteleneke voltunk, a maga idején meghalt a gonoszokéért. Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt" (Róma 5:6, 8).

A második kor **megettérésünktől, fiúvá fogadtatásunktól tart egészen Jézus Krisztus visszajöveteléig**; amikor "de jure", azaz jog szerint már Isten örökösei vagyunk Jézus Krisztus kegyelméből, azonban ténylegesen még nem a mienk a hatalmas örökségünk. Erről teszt bizonyosságot Pál apostol a Galata levél 4. részének folytatásában és a gondolat sor azzal a bizonyossággal zárul: "ha pedig fiú (lettél) Istennek örököse is vagy Krisztus által" (Gal 4:4-7).

A harmadik kor az **Úr visszajövetelével** veszi végnélküli kezdetét, amikor "de facto" is beiktatja övét az örökségbe. Átadja nekik azt, amit vére hullásával megszerzett számukra. A király az utolsó ítélethirdetés alkalmával így szól majd a jobb keze felől állókhoz: **"Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ezt az országot, mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta"** (Máté 25:34).

Természetesen bennünket leginkább a középső korszak érdekel, vagyis az, **hogyan éljük a testben hátralévő időt, hogy az örökséget el ne veszítsük**. Egyfelől ui. rendíthetetlen tény, hogy senki ki nem ragadhat az Ő kezéből, ha egyszer az Övé lettél; - másfelől szomorú tapasztalat, hogy mégis sokan elesnek az örökségtől, akikről **úgy látszott**, hogy az Úr megváltottai. Nem hiába hangzik az Ige figyelmeztetése: "... milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben!" (II.Pét.3:11). Tudnunk kell egyrészt azt, "hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örököli a romolhatatlanságot" (I.Kor.15:50), - másrészt azt, hogy sem igazságtalanok, "se paráznák, se bálványimádók, se házasságtörők, se pulyák, se férfi szeplősítők, se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, **se szidalmazók**, se ragadozók nem örökölhetik Isten országát" (I.Kor.6:9). Sokan elindultak ui. a keskeny úton, de előbb-utóbb Kainnak vagy Bálámnak útjára tértek. Krisztus nevét vallották, de egyszer csak sírva kellett megállapítani róluk, hogy Krisztus kereszt-jének ellenségei; akiknél megvan ugyan a kegyességnek látszata, de mert megtagadták annak erejét, Isten országának örökösei nem lehetnek. Akiket azonban azt Atya tett alkalmassá a szentek örökségében való részvételre a világosságban (Kol 1:12), azoknak kiváltságuk, hogy a menny

örökösei-ként éljenek e jelenvaló világon az eljövendő világ erőivel. Ennek összetevői *a hit* (II.Tim.4:7), *a szelídség* (Mt 5:5), *az önmegtartózkodás* (Mt 16:24), *a béketűrés* (Zsid. 6:12., Péld. 20:21), **a hűség** (Luk. 16:12), **a reménység** (I.Ján.3:3), *az öröm* (Fil.4:4). Mindez ebben az egy szóban foglaltatik össze: **szeretet**. Ahogy a szívárvány a színeket magába olvasztja, úgy bomlik a szeretet az imént felsorolt ajándékokban, tulajdonságokban alkotó elemeire.

Szeretteim, ezek hasznosításával, megélésével készülünk arra a dicsőséges eseményre, amikor az Úr Jézus "elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket" (Fil 3:21).

3. Az örökség

Az örökségről szeretnék szólni. Mivel ennek alapjáról - Isten kegyelmes ígérete feltételeiről: - újjászületés, szent élet, eszközéről: - szeretet, - az előbbieken említést tettem, most az örökség tartalmáról, garanciájáról és jellegéről kell az Írás tanítását összefoglalnom.

Az **örökség tartalma** elsősorban nem valami, hanem maga az örökhagyó Isten. "Az Úr az én osztályos részem" - vallja Dávid (Zsolt 16:5). Jeremiás sokkal kilátástalanabb körülmények között, erőteljesebben mondja ugyanezt: "Az Úr az én örökségem" (Jer. Sir. 3:24). Isten maga az élet, a halhatatlanság, a szeretet; ezért **örökösének nem valamit ad önmagából**, hanem önmagát adja örökül. Mit érne a menny minden szépsége, dicsősége, gazdagsága Nélküle?! A menyasszonyt akármilyen gazdag ajándékokkal halmozzák el, megajándékozhatják a legragyogóbb palotával, de ha nincs ott szerelmes vőlegénye, a legboldogtala-nabbnak érzi magát a világon. Igen, Ő a mi örökségünk! Ennek azonban van egy visszaható vonatkozása is; nevezetesen az, hogy **Isten öröksége** e gonoszságban veszteglő, a tűz ítéletére váró világból az **Ő megváltottjai**, akiket tulajdonává tett (Heidelbergi Káté 1. kérdés-felelete). **A Szentháromság Isten önmagát adja örökségül saját örökségének, a Jézus vére által megváltottak gyülekezetének.**

Az örökség minden további **tartalma** csak "ráadás", de egyáltalán nem lekicsinyelendő. Ez az örökség minden képzeletet felülmúl. **"Amiket szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek"** (I.Kor.2:9). Kifejezési eszközeink túl gyarlók és szegényesek ahhoz, hogy az örökség tartalmát meghatározzuk. Sikertelen próbálkozások helyett elégedjünk meg inkább azzal, amit az Ige így fejez ki: **"Aki győz, örökségül nyer mindent és annak Istene leszek és az fiam lesz nekem."** (Jel.21:7)

Isten kimondhatatlan szeretetében erre az örökségre két garanciát is vállalt. Az egyik **az eskü**. **"Isten kiválóbban meg akarván mutatni az ígéret örökösének végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe"** (Zsid.6:17). A másik maga a **Szentlélek**, Akiről azt olvassuk, hogy záloga a mi örökségünknek (Ef.1:14). Felséges ígérete biztosítéka-ként tulajdon Lelkét adta zálogul.

Az örökség **jellegéről** az tanítja az Ige, hogy az elsősorban is örökkévaló (Zsid.9:15). Ahogy az örökhagyó, úgy a Tőle nyert örökség is az. Önmagánál kisebb értékű örökséget önmagához méltatlannak tart. Mint ilyen, **"romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan"** (I.Pét.1:4). Azaz nem romlik, nem hibásodik, nem hervad és nem értéktelenedik el soha. Jézus erről a kincsről mondja, hogy azt **"sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti és a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják"** (Mt.6:20). Ezért mindig időszerű az Ige felhívása: **"Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van"**(Zsid.10:35).

Egy az örökségünk - ez a címe ennek a bizonyágtételének. Ez nyilvánvaló, mivel "egy a test, egy a Lélek, ... egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten..." (Ef.4:4-6) De semmiképpen nem jelenti az uniformizálást, illetve, azt, hogy az idvezültek között nem lesznek különbségek. Igaz, hogy az Úr Jézus a szőlőmunkásokról szóló példázatában (Mt. 20:1-16) az alapjutalmat mindegyiknek azonos mértékben szabta meg - függetlenül attól -, hogy ki mikor állt a munkába, de hogy úgy mondjam a "ráadásról" itt nem beszél.

Pál apostolnál viszont Isten Lelke a halottak feltámadásáról szólva kijelenti, hogy **"csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve"** (I.Kor.15:41). Úgy gondolom, az örökség egységében, azonosságában meglévő különbségek egyetlen magyarázatát maga az Úr Jézus a bűnös nő magatartásának értékelésében adja elénk: **"Neki sok bűne bocsátott meg, mert igen szeretett; akinek pedig kevés bocsátatik meg, kevésbé szeret"** (Luk 7:47). Aki nagyon szerette Őt, közelebb lesz Hozzá; aki kevésbé, távolabb lesz Tőle. Lehetetlen, hogy akik Iránta való szeretetből életüket is feláldozták érte, ugyanannyi dicsőség hulljon rájuk, mint pl. a jobbán felfeszített latorra. A két véglet között rendkívül széles az üdvözültek mezőnye. Ám ezt bizzuk a kegyelmes Urunkra, aki testet ad majd mindenkinek, amint akarja. (I.Kor.15:38) Addig pedig elégedjünk meg az igével: **"A titkok az Úréi, ami Istenünké; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és fiainké mindörökké..."** (V.Móz.29:29)

Befejezésül két eseményre szeretném figyelmeteket felhívni.

Az egyik: lehetetlen, hogy Jézus Krisztus menyasszonya, az örökösök gyülekezete részletekben érkezzen a mennyegzőre. **Az örökségbe beiktatás egyidejűleg történik meg minden idvességre választott lélek számára.** Sem a korábban elköltözött hívők nem előzik meg a későbbieket, sem az időben később érkezettek nem maradnak le az ünnepélyes beiktatásról (I.Tessz.4:15, Zsid 11:40). Az idő dimenziója, kategóriája az örökkévalóságban nem érvényes.

A másik: **felettébb dicsőséges nap lesz az, amikor az Úr Jézus megdicsőíttetik szenteiben és csodáltatik mindazokban, akik hittek Benne** (II.Tess. 1:10); amikor az Ő választottait "de facto" is megajándékozza azzal az örökséggel, amit ígért nekik: **Önmagával, az örök Élettel!**

Ezért hát **"Áldjad én lelkem az Urat és el ne felejtkezzél semmi jótéteményéről!"** (Zsolt 103:1-5).

Jézus Krisztus gazdag lévén szegénnyé lett értünk, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk."